

Vajor

„Posel nočních můr“

Usaďte se dámy a pánové. Tentokrát jsem se s vámi rozhodl sdílet příběh, jenž slýchám od počátku mých cest. Každá kultura ho předává trochu jinak. My vypravěči se ale pokaždé shodneme na tom, že je v základě pravdivý. Každých pár desítek let klidu vede k tomu, že začne být někým považován za mýtus. Za výmysl a skupina bláhových lidí se vydá hluboko do Ithilinských bažin s úmyslem všechny vyvést z omylu. Nikdy se ale nevrátí a na pár let v ostatních opět převládá strach z neznáma nad zvědavostí a uchovává tak jejich křehký život v bezpečí. Dnes uslyšíte o poslu nočních můr Vajorovi z Ithilineny.

V dávných časech obýval zemi, známou jako Ithilinen, nespočet elfů. S přírodou byli za jedno a ke svému blahobytu dokázali využít i neúrodné prostředí temných lesů a močálů krytých mlhou. Svá obydlí si budovali nad zemí ve větvích či na spletutých kořenech natahujících se z kalných vod. Nové děti byly výjimečné, a tak byl mladý Vajor oslavován hned po svém narození. Nenašlo se nic v čem by nevyňikal. Dospělí od něj očekávali velké věci a neuběhl den, kdy by nedebatovali o jeho budoucnosti a jak přinese slávu celé vesnici. Jeho vrstevníci byli jediní, kteří si drželi odstup a cítili se ve Vajorově přítomnosti nesví. Jednou z nich byla dívka, jen o pár let mladší než Vajor, do které byl už od malička zamilovaný. Nimwen vždycky cítila, jak je uvnitř zahleděný do sebe a pyšný. I když byli natolik staří, že vypadali jako dospělí, nic se nezlepšilo. Naopak se to jen zhoršovalo a ani nespočet dívčiných odmítnutí mladíka nepřiměl uznat své vlastní chyby. Byl přesvědčený, že je chyba na straně ostatních a vlezlý přístup dospělých ho v tom jen utvrzoval.

Elfové byli přirozeně schopní využívat svou vrozenou magii. Ta byla ideální pro usnadnění každodenního života a přetváření přírody. Pro Vajora byla jednoduchá a nevyžadovala ani kapku námahy, stejně jako všechno ostatní. Po letech nesouladu s vrstevníky mu začalo vrtat hlavou, co by mu mohlo pomoci dostat všechny na svou stranu. Konečně je přimět uvěřit, že si zaslouží být předmětem uctívání, ne pohrdání. A hlavně to musela pochopit Nimwen.

Jednoho dne sám sebe přesvědčil, že pouhá slova a ukázky jeho dokonalosti na ně působit nebudou, takže musí zvolit radikálnější prostředky. Začal hledat způsoby, jakými by mohl pomocí své magie Nimwen přimět k poslušnosti. Jeho pokusy byly ale marné. Elfská magie nedokázala ovládat tělo ani mysl ostatních a nebylo s ní možné spáchat moc škody. Pomalu se začal smířovat s tím, že bude muset využít fyzické schopnosti, protože pokud jeho cílů nedosahuje magická moc velkého Vajora, nikdo na světě by to svou magií nesvedl. Velká změna nastala, když hluboko ve zdejší knihovně objevil zápisník. Tento malý svazek obsahoval myšlenky a nápady tak zvrácené, že pokud by se dostal do rukou v minulosti komukoli z elfů, skončil by dávno spálený. Na poslední straně našel načmáraný podpis. Haela. Ta ježibaba Haela, jejíž příběh si zaslouží samostatné vyprávění. Ve vesnici s ní strašili děti, ale málokdo věřil, že skutečně existuje. Vajor tak začal rozplétat informace ze starých povídek a informací v zápisníku a vydal se ježibabu hledat.

Za svůj život prozkoumal hodně z okolních močálů a lesů, ale teď ho nohy nesly do temnějších a opuštěnějších končin země, než kdy spatřil. Stromy se zdály mrtvé, vzduch zatuchlejší a nebezpečí v bažinatých vodách nenápadnější. I žáby začínaly mít strach prozradit svým hlasem místo, kde se skrývají. Všechno postupně utichlo až slyšel jen skřípot. Ten vydávalo staré sídlo, jež se mu zanedlouho zjevilo v mlze. Venkovními stěnami i okny prorůstaly trnité šlahouny a dvoukřídlé vchodové dveře osvětlovaly z obou stran zaprášené lucerny. S nadšením, že našel cíl své cesty, a s bezmeznou vírou v sebe sama vstoupil dovnitř.

Uvnitř se vydal chodbami, osvětlenými nástěnnými lucernami, až došel do rozlehlé místnosti. Ta byla plná lahví, sušených bylin na stěnách, vybledlých knih a uprostřed stála zkřivená postava. Haela už na něj čekala. Zdálo se, že dokonce zná jeho tužby a cíle a nabídla mu jednoduchou dohodu. Může mu propůjčit moc temné magie, s jejíž pomocí dokáže ovládat kohokoli, vysávat životní energii a jeho smysly se zostří. Všechno co žádala bylo padesát elfských duší z jeho vesnice do příštího úplňku. Vajor měl chvíli pochyby. Na malý moment mu bylo jeho krajanů líto. Pak si ale vzpomněl na nespočet pohrdavých pohledů, na nesouhlas s jeho nadřazeností a na odpor samotné Nimwen. Rozhodl se začít s těmi, kteří byli proti němu a ti zbylí, i když z řad pyšných starších, budou jen nutnou obětí pro jeho vlastní dobro. Jen tak vznikne něco ještě dokonalejšího a mocnějšího. Jen tak ovládne srdce své Nimwen. A tak souhlasil. Rituál byl zdoluhavý, krutý a bolestivý. Několikrát ztratil vědomí, ale postupně cítil, jak se jeho tělo mění a jak čistou magii v jeho vědomí nahrazuje cosi pulsujícího, agresivního a silného.

Poté co vyšel ze sídla, se jen naposled ohlédl. Stavbu už ale nespatriil. S novým návaem energie a vzrušení běžel bez ustání až zpět do své vesnice. Tam se nejprve rozhodl lovit ty, kteří se mu nejvíce přičili. Padl první, třetí, šestý a s desátým ztratil Vajor postupně zájem o své myšlenky a s narůstající mocí vysáté ze svých obětí se oddal pouze chuti pokračovat. Ulovil každého koho potkal. Postupně už známé elfy ani nepoznával. Jeho tělo se začalo se vší tou mocí stále více deformovat až byl k nerozeznání. Hned toho prvního dne splnil svůj slib. Padesát duší opustilo svět živých, ale on už dávno nepočítal. Nepůsobila na něj ani únava. Pouze vzrušení a tak pokračoval dál. Dál, až nezbyl nikdo z jeho vesnice. Ani na vteřinu si neuvědomil, že mezi všemi těmi elfy byla i Nimwen. Ta se tak možná vyhnula ještě horšímu osudu, jež mohl trvat na věky.

Se svým řáděním pokračoval i v ostatních vesnicích až se stal jediným žijícím obyvatelem Ithilinenu. Země močálů. Mnoho let bloudil s úmyslem najít někoho dalšího, jehož život by mohl ukrást. Nyní se svět třese při představě, co dokáže toto monstrum napáchat jako zástupce Ithilinenu ve hře národů.